

ἡ γέρονες μ' γκούβις 'ς τοῦ τοίχου γιὰ νὰ βάνουν κάτ' γκούμια (= ὑδροφόρα ἀγγεῖα) Μακεδ. (Βρία). "Εἰς γιὰ γούβα 'ς τοῦ μάγ'λου Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Φρ. Ρίχνουμι 'ς τ' γκούβα (πηδῶμεν ἄλμα ἀπλοῦν καὶ καταλήγομεν εἰς μικρὸν λάκκον) "Ηπ. (Ἰωάνν.) || Παροιμ. φρ. "Επεςε 'ς τὴ γούβα (ἐπὶ ζήμιας) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Πάει γούβα αὐτὸς (ἐπὶ ἐξαφανισθέντος) αὐτόθ. Πᾶν γούβα τὰ λιφτὰ (ἐπὶ ἀπωλείας) αὐτόθ. Συνών. γοῦβρα, λάκκος. 2) Κοῦλος τόπος σύνθη.: Τὸ σπῆτι του εἶναι σὲ γούβα. Τὸ χωριὸ εἶναι σὲ γούβα καὶ γι' αὐτὸ κάνει ζέστη. Τὰ χωράφια του εἶναι σὲ γούβα κοιν. 3) Τάφος "Ηπ. (Κόνιτς. κ.ά.) Μακεδ. (Βλάστ. Γρεβεν. Καταφύγ. Κοζ.) Πελοπν. (Δυρράχ. Λάστ. Ξηροκ. Οἰτυλ. Συκ. Λακων.) : Θὰ 'ρθῶ κι θὰ σὶ φκειάσου τ' γκούβα σ' (ἦτοι θὰ σοῦ ἐτοιμάσω τὸν τάφον, θὰ σὲ δεῖρω μέχρι θανάτου) Βλάστ. Μι τό 'να τοῦ πονδάρ' 'ς τ' γκούβα εἶμι (ἦτοι ἀσθενεῖ βαρέως) Κοζ. Νὰ σὲ βάλῃ ἡ μάνα σου 'ς τὴ γκούβα! (ἦτοι νὰ σὲ ἐνταφιάσῃ) ἀρά) "Ηπ. 4) Σπήλαιον "Ηπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Δαδ.) Ἰκαρ. 5) Ὑπόγειος καταπακτή, κρυψὼν, σκοτεινὴ φυλακὴ Θήρ. Κύπρ. — Λεξ. Κομ. Ψύλλ. Αἰν. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 6) Κτιστὴ ἢ προχείρως κατεσκευασμένη ἀποθήκη ἢ ὄρυγμα τεχνητὸν πρὸς διατήρησιν δημητριακῶν, ἐναποθήκευσιν οἴνου, τυροῦ, ἐλαίων κ.τ.τ. Ἀνάφ. Ἀνδρ. Ἀστυπ. Κάλυμν. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Λέρ. Μακεδ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Πόρ. Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Σύρ. Τῆλ. Χάλκ. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Πβ. Κρέμου, Φωκικὰ 1, 59: Ἐπάστρεψεν δὴν γούαν, γιὰ νὰ βάλῃ μέσα τόσ-σπόρο Κῶς. Νὰ κάμ'ς κι κοῦβις πουλλές κι νὰ χύσ'ς ἱκεῖ τοῦ κρασί Μακεδ. Ἡτονε σὲ μιὰ βούβα τυρὶ κ' ἐξέρα δο (ἐκ παραμυθ.) Ἀπύρανθ. β) Κτιστὸν ὄρυγμα τεχνητὸν διὰ τὴν κατασκευὴν ἀσβεστοκαμίνου ἢ καμίνου ξυλανθράκων Πελοπν. (Ἀνώγ. Ἀρν. Ζελίν. Καρδαμ. Λεῦκτρ. Οἰτυλ.) : Σήμερα βγάλανε τὴ γούβα Οἰτυλ. Συνών. γοῦβάκι 3 δ. γ) Ὁρυγμα τεχνητὸν εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον, ὅπου ρέει τὸ μετὰ τὴν ἐκθλίψιν τῶν ἐλαίων ἐναπομεῖναν ἄχρηστον ὑγρὸν Πελοπν. (Λεῦκτρ. Οἰτυλ.) Συνών. κατω λαύρι, χαβοῦζα. δ) Ὁρυγμα τεχνητὸν εἰς τὸν ἀνεμόμυλον, ὅπου πίπτει τὸ ἄλευρον Πελοπν. (Λεῦκτρ.) ε) Οἰκίσκος διαμονῆς τῶν χοίρων Κῶς: Ἐγρέμ-μυσεν ἡ βούβα τῷ ἐπλάκωσεν δὸχ' χοῖρο. Συνών. γοῦρο-ναρεῖό, γοῦρο-νοβορός, γοῦρο-νοκαλύβα, γοῦρο-νοκάλυβο 1, γοῦρο-νοκέλλι, γοῦρο-νοκούμασο 1, γοῦρο-νόλοζιο, γοῦρο-νόμαντρα, γοῦρο-νομάντρι, γοῦρο-νόσπιτο 1, γοῦρο-νόσταβλος, γοῦρο-νοσταλεῖό, γοῦρο-νότοπος, κουμάσι, λόζος, ντορμπαρεῖό, χοιροκαλύβα, χοιροκάλυβο, χοιροκέλλι, χοιρομάντρι, χοιροστάσι. 7) Ὀρισμένη ποσότης τυροῦ παραγομένη ἐκ τοῦ γάλακτος τοῦ λαμβανομένου ἐξ εἰκοσι συνήθως προβάτων Κρήτ. (Σφακ. Χαν. κ.ά.) Κάνω βοῦβες τὸ τυρὶ Χαν. Πβ. καυκί. 8) Σωρὸς ἀχύρων Μακεδ. (Καταφύγ.) 9) Ὑφαντικὸς ἱστός, τῆς σημασίας προσελθούσης ἐκ τοῦ κάτωθεν τοῦ ἱστοῦ λάκκου, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκονται τὰ ποδαρικά, τὰ ὁποῖα ἡ ὑφαινύσα θέτει διὰ τῶν ποδῶν της εἰς κίνησιν Ἀστυπ. Ζάκ. "Ηπ. Ἰκαρ. Καππ. (Μισθ.) Κάμπ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μέγαρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. (Ἀπόλλων. Κάστελλ. κ.ά.) Σάμ. Σύμ. Τῆλ. Χάλκ. Χίος (Ὀλυμπ. Πυργ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Ἡτον μέσ' 'ς τὴν βούβα (ἦτοι ὑφαινεν) Νίσυρ. Ἐφέρασιν ἐχτές δύο βοῦβες κάρενες (= καρυδένιες) Κύπρ. Νὰ με' φάνῃς τὸ παννὶ πού 'χω 'ς τὴ βούβα Ρόδ. || Παροιμ.: Φαίνει σὲ δέκα βοῦβες παννὶ (ἐπὶ τῶν περὶ πολλὰ ἀσχολουμένων) Ρόδ.

Ἄε βούα καὶ πάρε παννί, | 'δὲ μάνα καὶ πάρε κόρη
(ὅτι οὐσιῶδες τεκμήριον τῆς ἀξίας τῶν τέκνων εἶναι ἡ προσωπικότης τῶν γονέων) Νίσυρ. || Ἀσμ.

Ἡ βούα 'ναι ζεμ-ματισμός, σηκώσου πιὰ, μὴ φαίνῃς,
ἐχάλασες τὰ μάτια σου κ' ὅστερα τί θὰ γένῃς;
Ρόδ.

Στήβ βούαν ὅπου κάθεσαι καὶ κάμνεις τὴν γιολάδα,
πᾶρε τὸ μαδηλάκι μου νὰ μεθ θυμᾶσαι πάδα.
αὐτόθ.

Ἡ βούβα σου νὰ τσακιστῇ, τὸ χτένι νὰ ραῖσῃ,
καὶ νὰ σοῦ μπλέξῃ τὸ παννὶ καὶ νὰ σὲ βασανίσῃ
Τῆλ.

Κορίτσι ἐτραυόδησε 'πὸ μέσα 'πὸ τὴ βούβα
κ' ἦβγεν ὁ χλῖος τῶν καρυνλιῶν κι ὁ χτύπος τοῦ πετάλου
(χλῖος = κρότος) αὐτόθ. Συνών. ἀργαλεῖο 2, ἀργασ-
τήρι 3, λάκκος. β) Ὑφαντικὴ τέχνη Λυκ. (Λιβύσσ.)
Ρόδ.: Μαθ-θαίνω βούα. γ) Τὸ ξύλινον ἐξάρτημα τοῦ ὑφαν-
τικοῦ ἱστοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι προσηρτημένον τὸ κτένι
Κύπρ. (Μένουκ.) 10) Τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος κατ' ἰνίον κοίλωμα
καὶ συνεκδ. ὁ αὐχὴν Καππ. (Ἀνακ. Συνασσ. Φάρασ.) Λυ-
κων. (Σίλ.) 11) Τὰ κοιλώματα τῆς πινακωτῆς, εἰς τὰ ὁποῖα
ἐναποθέτουν τὴν πλασθεῖσαν ζύμην τοῦ ἄρτου Κύπρ. Πβ.
γοῦπ-ποσάνιδος εἰς λ. γοῦβοσάνιδος. 12) Εὐ-
μέγεθες βαθὺ πινάκιον Μακεδ. (Κοζ. Σέρρ.) : Κένωσε τὸ
ψάρι 'ς τὸ γούπο Κοζ. Συνών. ἀπλάδενα, γαβάθα 1,
γαδίνα, σοῦπιέρα. 13) Μέτρον χωρητικότητος δύο
οκάδων Κύπρ. 14) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν κερδίζει ὁ ἐπι-
τυγχάνων νὰ ρίψῃ ἐντὸς λακκίσκου ἄρτιον ἀριθμὸν λιθαρίων
Θάσ. Πελοπν. (Κόρινθ. Λακεδ.) — Λεξ. Αἰν. Συνών. γοῦ-
βίτσα 4 β, γοῦροῦνα 8. 15) Εἶδος ἐμβολιασμοῦ τῶν
ἐλαιοδένδρων Μακεδ. (Παρθεν.) 16) Λαβὴ σάκκου ἢ ἀσκού
Μακεδ. (Σισάν.) 17) Τὰ ἀπόκρυφα μέρη τοῦ ἀνδρὸς ἢ
τῆς γυναικὸς Μακεδ. (Σισάν.) : Τὴν ἐπασεν ἀπὸ τὸ γούπο.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γούβα Ἀττικ. Εὐβ.
(Αὔλωνάρ. Ὀρ.) "Ηπ. (Ἰωάν. Μελιγγ.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀ-
δριανούπ.) Κέρκ. (Καρουσ.) Κρήτ. Μακεδ. (Βόλβ.) Πελοπν.
(Ἀναβρ.) Ἀρκαδ. Ἠλ. Καλάβρυτ. Κλειτορ. Κόκκιν. Λαγκαδ.
Λακων. Μάν. Ξηροκ. Παλαιοχ. Τριφυλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰ-
τωλ. Ἀκαρναν. Φτελ. Φωκ. κ.ά.) Γκούβα Ἀμοργ. Εὐβ.
"Ηπ. Μακεδ. (Βόιον Δρυμ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀργολ. Κα-
λάβρυτ. Λακων. Μεσσην. Παππουλ. Πιτσῆ Χατζ. κ.ά.)
Γούβα Ἰμβρ. Κρήτ. (Μεραμβ. Πεδιάδ.) Γούπ-πα Κύπρ.
Γούφα Κάμπ. Βούβα Ἀνδρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)
Βούπ-πα Κύπρ. Γούβες Ἀμοργ. Εὐβ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρ-
γολ. Ἀρκαδ. Ἀρν. Γορτυν. Ζελίν. Καλάβρυτ. Κλειτορ.
Λακων. Μεσσην. Παλαιοπναχ. Παππουλ. Πυλ. Τριφυλ.
Χατζ. κ.ά.) Φοῦρν. κ.ά. Γούβις Ἀλόν. Εὐβ. "Ηπ. (Δωδών.
Κόνιτς. Μελιγγ. κ.ά.) Ἰμβρ. Μακεδ. Στερελλ. (Περίστ.)
Γκούβες Ἀμοργ. Εὐβ. Πελοπν. (Ἀργολ. Καλάβρυτ. Λα-
κων. Μεσσην. κ.ά.) Γούβες Κρήτ. (Μεραμβ. Πεδιάδ.) Γκού-
βις Εὐβ. "Ηπ. Μακεδ. (Βόιον Δρυμ. κ.ά.) Γούβις Ἰμβρ.
Γούφες Κάμπ. Βούβες Ἀμοργ. Ἀνάφ. Κρήτ. Κύπρ. Τῆλ.
Βούφες Κύπρ. Βούες Ρόδ. Βουές Ρόδ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ
τὸν τύπ. Γούβας Στερελλ. (Ἀφίδν.)

γούβὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. Συγκριτ. γουβότερα Πελοπν.
(Μεσσην.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. γοῦβός.

Εἰς βάθος, βαθέως, ἐν χρήσει μόνον τὸ συγκριτ. εἰς τὸ
κατωτ. ἀνιγμ.:

Σκάφτω γουβιά, | βρίσκω ἄβγά,
σκάφτω γουβότερα, | βρίσκω περ' σσότερα
(τὰ γεώμηλα).

γουβαθιάζω ἐνιαχ. γουβαθᾶζω Πόντ. (Οἶν.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοῦβαθορ.
Γίνομαι βαθοὺ λόγος, βαθύνομαι: Φρ. Ἐγουβαθᾶσαν
τὰ μάτᾱ του.

γούβαθος ἐπιθ. Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ συμφύρ. τῶν οὐσιασ. γοῦβα καὶ βάθος.
Πολύ βαθὺς ἔνθ' ἄν.: Σκουτέλιν γούβαθον. Νερά γούβαθα
Οἶν.

γουβάκι τό, ἐνιαχ. σγουβάκι Πελοπν. (Δαιμον.)
Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γοῦβα.
1) Μικρὸς λάκκος ἐνιαχ. Συνών. γοῦβίτσα, γοῦβ-
ρίτσα, λακκάκι, λακκοῦβάκι. 2) Τὸ κοίλωμα,
ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ὁ ὀφθαλμὸς Πελοπν. (Νεάπ.):
Θὰ σοῦ βγάλω τὸ μάτι ἀπὸ τὸ γουβάκι. Συνών. κοῦπα.
3) Τὸ κατὰ τὸν αὐχένα κοῖλον τοῦ ἰνίου. Πελοπν. (Ἄρν.
Δαιμον. Ζελίν. Πραστ. Σαηδόν.): Ἐχω ἓνα σπυρὶ στὸ γου-
βάκι Σαηδόν. Νὰ σοῦ κόψω μία 'ς τὸ σγουβάκι Δαιμον.
Συνών. γοῦβα 10, γοῦβίτσα 2β, λακκάκι, λακ-
κοῦβάκι. 4) Κατὰ πληθ. ἡ παιδιὰ γοῦβίτσα, διὰ
τὸ ὅπ. βλ. γοῦβίτσα 4.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουβάκι Πελοπν.
(Ἄνδρίτσ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.), οὐβάκια Ἰκαρ.

γουβί τό, γουβὶν Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ.ά.) γουβί
πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φάρασ.) Πόντ.
(Σεμέν.) γ'βί Στερελλ. (Αἰτωλ.) γουϊδί Τσακων. (Μέλαν.)
Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γοῦβα.
1) Μικρὸς λάκκος, ὄρυγμα, κοίλωμα γῆς σύνθη. καὶ Καππ.
(Ἀραβάν. Γούρτον. Φάρασ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ.
κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.): Κάνουμε γουβιά καὶ βάνουμε βερ-
γιά σὲ κάθε γουβί (βεργιά = μικρὰ τεμάχια κλαδίσκων
δένδρων, εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῶν ὁποίων εἶναι προσδεδεμένον
νῆμα μετὰ ἀγκίστρου καὶ δολώματος διὰ τὴν σύλληψιν μι-
κρῶν πτηνῶν) Ζάκ. Ἀνοιξα πενήντα γουβιά καὶ θὰ βάλω
γροθάρες (= μικρὲς ἐλιές) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐβγαλα καμ-
μία 'κοσαρέα γουβιά νὰ φυτέψω λιγορόθαθα Πελοπν. (Ξε-
χώρ.) Βγάνω γουβιά γιὰ νὰ φυτέψω σ'κιές (βγάνω =
ἀνοίγω, ὀρύσσω) Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) Ἐκ' ἀνοίντον γουϊδία
σάμερε (ἀνοίγε γοῦβες σήμερα) Μέλαν. || Παροιμ. φρ. Ἐγινε
γouβί (= ἐξηφανίσθη) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσην. Σουδεν.)
Γουβί νὰ γίνης! (νὰ χαθῇς, νὰ ἐξαφανισθῇς) ἄρά) ἄγν. τόπ.
|| Αἰνιγμ.

Σκάφτω γουβιά, | βρίσκω ἄβγά,
σκάφτω γουβότερα, | βρίσκω περ' σσότερα
(τὰ γεώμηλα) Πελοπν. (Μεσσην.) 2) Ὁ τάφος Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Κάμπος Λακων. Λεῦκτρ.): Ἀνοιξαν τὸ γουβί
κ' εὐρήκαν τὰ δυὸ παιδιὰ σφαλαγονδιασμένα (= ἀραχνια-
σμένα) Καλάβρυτ. 3) Φρέαρ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σεμέν.
Χαλδ. κ.ά.) β) Κτιστὸν ὄρυγμα τοῦ ληνοῦ διὰ τὴν ὑποδοχὴν
τοῦ ἐκθλιβομένου γλεύκους Πελοπν. (Γαργαλ. Ὀλυμπ.):
Κατέβα 'ς τὸ γουβί ν' ἀδειάσης τὸ μοῦστο Ὀλυμπ. Συνών.
λιμπι, πολήνι. γ) Μικρὸν κτιστὸν φρέαρ εἰς τὸ κέντρον
ὑπογείου ὕδατοδεξαμενῆς ἢ ἄλλου φρέατος Πελοπν. (Γαρ-
γαλ.): Σώθηκε τὸ νερὸ τῇ στέρνας κ' ἔμεινε μοναχὰ 'ς τὸ
γouβί λιγούλι. δ) Κτιστὸν ὄρυγμα διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ

ἀσβεστοκαμίνου Πελοπν. (Καρδαμ. Λεῦκτρ. Οἰτυλ. Σαηδόν.)
Συνών. γοῦβα 6 β. 4) Ὁ ἀργαλειός, λόγῳ τοῦ ὑπὸ τοὺς
πόδας τῆς ὑφαντρίας ἀνοιγομένου ὀρύγματος Καππ. (Ἀρ-
βάν. Φάρασ.) 5) Γεγλυμμένος κορμὸς δένδρου διὰ τὴν ἐνα-
ποθήκευσιν ὕδατος καὶ τὸ πότισμα τῶν ζώων Πόντ. (Ἄμισ.
Κερασ. Σεμέν. Χαλδ.) Συνών. κορίτα, ποτίστρα.
6) Κυψέλη μελισσῶν Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σεμέν. Χαλδ.
κ.ά.) 7) Σπήλαιον Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) 8) Κατὰ πληθ., εἶδος
παιδιᾶς Πελοπν. (Κερπιν.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σεμέν.
Χαλδ.): Παίζομε τὰ γουβιά Χαλδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουβὶν Πόντ. Γουβί
Κέρκ. Πελοπν. (Γορτυν. Δίβρ.) Γούβι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαρ-
γαλ. Τριφυλ.) Γουβιὸ Κέρκ. Γουβιά τά, Θεσσ. (Τρίκερ.) Κέρκ.
Πελοπν. (Ἀράχ. Γορτυν. Δυρράχ. Καλάβρυτ. Κερπιν. Λάστ.
Τριφυλ. Χατζ. κ.ά.) Γουβία Ζάκ. (Μαχαιράδ.) Πελοπν.
(Μάν. Πυλ.) Γούβια Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Γουϊδία ἁ, Τσακων.
(Μέλαν.)

γouβιά ἡ, Ἡπ. (Δωδών.) Στερελλ. (Γραν. Ξηρόμ.)
Πελοπν. (Μηλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦβα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.
1) Σειρὰ μικρῶν λάκκων διὰ τὴν ἐμφύτευσιν γεωμήλων
Στερελλ. (Γραν.): Ἐχου δέκα γουβιές πατάκις. 2) Εἶδος κο-
πτεροῦ σκεπάρνου μετὰ βραχείας λαβῆς, χρησιμοποιουμένου
εἰς τὴν βαρελοποιῶν ἔνθ' ἄν.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουβιά Κέρκ. Γουβιές
Χίος.

γouβιάζω Δωδεκάν. (Λειψ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Πελοπν.
(Ἡλ. Κορινθ.) κ.ά. — Ν. Ἐστ. 20 (1936), 1190 — Λεξ.
Πρω. Δημητρ. γουβιάζω Ρόδ. γουβιάζου Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Μακεδ. (Βόιον Κοζ.) γουβιάζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) γου-
βιάζω Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) βουβιάζω Δ. Κρήτ. Μῆλ.
Σῦρ. βουγιάζω Νίσυρ. Χάλκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦβα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.
Α) Ἀμτβ., καθίσταμαι κοῖλος, ἔχω γοῦβεσ Ἡπ. (Ζα-
γόρ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Μακεδ. (Βόιον Κοζ.) — Λεξ. Δημητρ.:
Πουλὺ γκούβιασι ἡ σκιπὴ, δὲν τ'ν βλέπου καλά! Βόιον
Ἐγούβιασε ὁ δρόμος, ἡ αὐλὴ Λεξ. Δημητρ. Γούβιασαν τὰ
μάτχια τ' Δομοκ. Γκούβιασαν τὰ μάτια τ'ς ἀπ' τ'ν ἀπνία
Ζαγόρ.

Β) Μεταβ. 1) Σχηματίζω γοῦβαν, λακκίσκον, καθι-
στῶ τι κοῖλον Πελοπν. (Κορινθ.) — Ν. Ἐστ. 20 (1936), 1190
κ.ά.: Γουβιάζω τὴ σταφίδα, τὸ ἀμπέλι, γιὰ νὰ ρίξω λίπασμα
Κόρινθ. Ἐστάθηκε 'ς ἓνα βραχάκι, πὺ ἀπὸ κάτω του τὸ
γούβιαζε σὲ ὕψος τὸ ὑποβρύχιον κύμα Ν. Ἐστ., ἔνθ' ἄν.
2) Ἀποθηκεύω σῖτον, κριθὴν κ.τ.τ. εἰς τὴν γοῦβαν,
ἥτοι εἰς τὸν εἰδικῶς ἐντὸς ἀχύρων ἢ εἰς τὴν γῆν κατεσκευα-
σμένον λάκκον Δωδεκάν. (Λειψ.) Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) Μῆλ.
Νίσυρ. Πελοπν. (Ἡλ.) Σῦρ. Χαλκ.: Αὔριο 'ὰ φρύξω τὰ
σῦκα νὰ τὰ γουβιάσω Καρδάμ. Πβ. γοῦβα 6. 3) Μοι-
ράζω τὸν τυρὸν εἰς μερίδια, βοῦβεσ, ἀνάλογα πρὸς τὸν
ἀριθμὸν τῶν ἀμελγομένων ζώων Δ. Κρήτ. Πβ. γοῦβα 7.

γouβιάρης ὁ, Πελοπν. (Οἰτυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦβα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιάρης.

Ὁ ὀρύσσων τὴν γοῦβαν, ἥτοι τὸν λάκκον τοῦ ἀσβε-
στοκαμίνου. Συνών. καμινιάρης.

